

Ἡ Ὅδος τοῦ Σταυροῦ

«Οὐδείς ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνήλθε μετὰ ἀνέσεως»

(Ἀββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρροπού καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΟΙ **ΕΥΣΕΒΕΙΣ** λαϊκοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας δὲν θὰ πρέπει νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ νὰ κυριεύονται ἀπὸ τὴν ὀλιγοψυχία καὶ ἀνυπομονησία, ὅταν δοκιμάζονται ἀπὸ ἀκούσιες θλίψεις.

Τὰ λυπηρὰ συμβάντα ἀποτελοῦν μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, διότι εἰς αὐτὰ

«εἶναι κρυμμένο τὸ θεῖο ἔλεος, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ μετάνοια ὅποιον δείχνει ὑπομονή, καὶ τὸν γλυτώνει ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλαση».

(Στάρετς Μακαρίου τῆς Ὀπτινα)

Ἡ ὠφέλεια τῶν ἀκουσίων θλίψεων εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε οἱ ἐνάρετες ψυχές στενοχωροῦνται, ὅταν δὲν ἀξιῶνται αὐτῆς τῆς θείας δωρεᾶς· θεωροῦν τοῦτο δυστυχία τους καὶ ἐγκατάλειψι Θεοῦ.

Διηγοῦνται οἱ Ἅγιοι Γέροντες γιὰ μίαν φιλόχριστη χήρα στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ ὁποία προσήχετο ἐντόνως μὲ δάκρυα καὶ θρήνους στὸν τάφο ἐνὸς Ἁγίου Μάρτυρος καὶ ἔλεγε:

«Μὲ ἐγκατέλειπες... Ἐλέησέ, με, φιλόχρωπε Δέσποτα!...».

Όταν ἐρωτήθηκε τί ἀκριβῶς τῆς συμβαίνει, ἀπήντησε τὰ ἐξῆς θαυμαστά:

«Ἐγκατέλιπέ με ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἐπεσκέψατό με· ἔχω γὰρ σήμερον τρία ἔτη καὶ οὐκ ἠσθένησα, οὐ παῖς (δοῦλος) μου, οὐκ οἰκέτης (ὕπνρητης) μου, οὔτε τις τοῦ οἴκου μου, καὶ λογίζομαι ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεστράφη με διὰ τὰς ἀμαρτίας μου. Διὰ τοῦτο κλαίω, ἵνα ἐπισκέψηταί με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν τάχει».

* * *

Η ΑΛΗΘΗΣ φιλοσοφία κρύπτεται στὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας· στὴν ζωοποιὸ Χάρι Του μετέχουν οἱ φιλόθεες ψυχῆς μὲ τις ἀκούσιες θλίψεις καὶ δοκιμασίες, διότι

«ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ σταυρὸς καθημερινός ἐστίν· οὐδεὶς γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνῆλθε μετὰ ἀνέσεως».

(Αββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

Ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας εἶναι πολυτιμότερο νὰ ὑποφέρουμε ἔστω καὶ ὀλίγο γιὰ χάρι Του, παρὰ νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνες καὶ ἄλλα ἔργα ἀρετῆς χωρὶς κόπο καὶ θλίψι:

«θλίψις μικρὰ διὰ τὸν Θεὸν γινομένη, κρείσσων ἐστὶ μεγάλου ἔργου, τοῦ ἀθλίπτως τελουμένου».

(Αββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

Οἱ πειρασμοὶ δοκιμάζουν καὶ ἐλέγχουν τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν Κύριο, ὀδηγοῦν σὲ ἐσωστρέφεια καὶ αὐτοκριτική, ταπεινῶνουν τὸ φρόνημα, μειώνουν τὸ αἶσθημα τῆς αὐτο-ὑπολήψεως καὶ αὐτάρκειας, χαρίζουν βαθεῖα αὐτογνωσία, ἐπιβάλλουν τὴν συνεχῆ ἐγρήγορσι καὶ αὐτομεμψία, ἐξασκοῦν στὴν εὐλογημένη ὑπομονὴ καὶ ἀνδρεία, βοηθοῦν δὲ στὴν ἀπόκτησι τῆς βαθειᾶς καὶ σταθερᾶς πίστεως, ὅτι ὅλα γίνονται συμφώνως πρὸς τὴν ἀγαθὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ Ἅγιο Θέλημά Του.

Τελικά, οἱ θλίψεις μαλακώνουν τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὀδηγοῦν στὴν *ἐσωτερικὴ μετάνοια*, καὶ τὴν ἐτοιμάζουν γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν *σφραγίδα τοῦ Θεοῦ*· δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδὸς γιὰ τὴν ἀπόκτησι μιᾶς καρδιᾶς *«συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης»*,

παρὰ μόνον ἢ ὁδὸς τῶν πόνων καὶ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν δοκιμασιῶν, ἢ Ὀδοῦ τοῦ Σταυροῦ.

* * *

ΚΑΛΩΣ λοιπὸν οἱ Ἅγιοι λέγουν καὶ ἐπαναλαμβάνουν συνεχῶς καὶ μὲ ἔμφασι, ὅτι ἡ προκοπή μας
«ἐν τοῖς πειρασμοῖς φαίνεται». (Ἀββᾶ Ποιμένος)

Τίθεται ἐπομένως τὸ ἐρώτημα: ἄρά γε, δεχόμεθα τοὺς πειρασμοὺς ὡς φάρμακα θεϊκὰ χωρὶς νὰ μικροψυχοῦμε καὶ δυσανασχετοῦμε καὶ γογγύζουμε, ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων;

Καὶ περαιτέρω: ἄρά γε, πιστεύουμε μὲ ταπεινώσι, ὅτι
«πάντα ὅσα ποιεῖ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ἀγαθότητι ποιεῖ καὶ ἀγαπῶν ἡμᾶς ποιεῖ, καὶ καλῶς ποιεῖ», «καὶ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος ποιεῖ» «καὶ φειδόμενος ἡμῶν»;
(Ἀββᾶ Δωροθέου)

Ἐὰν ναί, εὐρισκόμεθα σὲ ὀρθὸ πνευματικὸ δρόμο· ἄς μὴν ὑψηλοφρονοῦμε ὁμῶς, διότι εἴμεθα ἀκόμη μόνο στὴν ἀρχή.

Οἱ πραγματικοὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ

Καὶ χαίρουν στοὺς πειρασμούς·

Καὶ θλίβονται ὅταν δὲν ἔχουν πειρασμούς·

Καὶ προσεύχονται νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ

ὁ Κύριος μέσῳ τῶν πειρασμῶν!...

† *Α' Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ,*
26.9/9.10.7.2005

